

Lars Bæhrenz

Drengen

i

skoven

COCKPITTET

Drengen i skoven

af Lars Bæhrenz

*“Nogle gange skal du tale med
en toårig for at du kan
forstå livet igen.”*

Copyright © 2021 Cockpittet v/Lars Bæhrenz
www.cockpittet.dk

ISBN xxx

1. udgave, 1. oplag

Fortællingen er sat med Garamond

Hvis man går rundt inde i skoven og er helt stille, så kan man nogle gange møde en lille dreng, som lister rundt derinde mellem træerne. Men man er nødt til at have øjnene godt med sig, for han går som regel rundt der, hvor ingen andre kommer. Det er der, hvor skovbunden er fyldt med buske og nedfaldne grene, og hvor træerne står så tæt, at der sjældent kommer mennesker. Kun dyr og fugle komme der. Nok fordi der er så stille, at man kun kan høre sine egne tanker, og dem er mange lidt bange for at lytte til. Men nok også fordi der er rigtig meget mad til dem, som de kan finde uden at blive forstyrret.

Drengen kan være svær at få øje på, fordi hans tøj næsten har samme farve som bladene og al mosset i skoven. En dag stod han ved en sti i skoven, da en pige kom ræsende tæt forbi ham på sin mountainbike. ”God tur!” råbte hun ligesom hendes far havde gjort det, da han suste forbi drengen kort forinden. Men drengen svarede ikke. Med hvinende bremsespor og et langt bremsespor efter sig stoppede pigen. ”Kan du ikke sige tak?” spurgte hun forpustet. Drengen vendte sig om mod hende og rystede på hovedet. ”Du kan måske slet ikke tale?” spurgte pigen videre. ”Jo, men jeg er ikke på tur og så er der jo ikke noget at sige tak for,” svarede han. ”Det er dig, der er på tur. Jeg er her bare.” ”Hvad mener du?” spurgte pigen. ”Hvordan kan du bare være her? Bor du her måske?”

Drengen satte en løftet pegefinger op foran sin mund og hviskede ”Shhyyy”. ”Hvorfor skal jeg være stille?” spurgte pigen. ”Kan du ikke bare svare mig?” ”Læg din cykel og kom

her hen,” hviskede drengen. ”Men vær helt stille.” Pigen stod af cyklen, lagde den ned i skovbunden og gik så langsomt hen til drengen. ”Sæt dig ned,” hviskede han og trykkede på hendes ene skulder, mens han selv satte sig ned på knæene. Pigen kiggede spørgende på ham, men han sagde ingenting; han pegede bare hen på et sted under nogle grantræer. ”Se,” sagde han og lød begejstret. Først efter lidt tid opdagede pigen, at han pegede på nogle små fugle, der hoppede rundt i skovbunden. ”Den der er en Fuglekonge,” hviskede han. ”Hvad?!” hviskede pigen. ”Den er godt nok meget lille af en konge at være!” Drengen smilede. ”Ja,” sagde han. ”Den er faktisk den mindste af alle fugle her i landet. Ikke kun her i skoven, men faktisk i hele landet.”

De sad sådan lidt og kiggede på Fuglekongen og de andre mejser, som også ledte efter mad i skovbunden mellem kviste og grannåle. ”De holder fuglegilde,” hviskede drengen. ”Og hjælper hinanden med at finde mad.

Fuglekongen kan bedst lide bladlus og små edderkopper.” Drengen og pigen sad helt stille et stykke tid og de små fugle kom næsten helt hen til dem. ”Hvor er de søde!” hviskede pigen begejstret. ”Og helt tamme...” Drengen smilede til hende og pegede op i toppen af det træ, de sad under. ”Hør,” sagde han og pigen kiggede op i træet. Højt oppe sad en spætte og hakkede i barken. ”Den finder larver, som den kan spise,” hviskede drengen. ”Den er også sød!” hviskede pigen. ”Hvor er det vildt, at de er lige her, hvor vi er!” Drengen grinede. ”Der er fuglekonger, mejser og spætter andre steder i skoven,” sagde han. ”Når bare man er helt stille og ikke larmer, så ser man dem. Og så tør de også komme helt tæt på os.” Pigen og drengen sad sådan lidt og kiggede på fuglene og lyttede til deres fløjten og hakken. Fuglene virkede meget fornøjet; også med at have to gæster med til gildet. Selvom drengen og pigen hverken spiste bladlus, edderkopper eller larver, så syntes de også, at det var rigtig hyggeligt, at de måtte være med til fuglenes Gilde.

Fuglene spiste op og fløj så videre til et andet sted i skoven. For sådan er det at være fugl. Hele tiden har de travlt med at lede efter føde. Om sommeren er der meget føde og lyst længe, men så har de også unger, som de skal fodre. Til gengæld skal de kun finde føde til dem selv, når det er vinter og mørkt det meste af tiden, og føden er knap. På den måde er naturen meget fint indrettet, så alting passer til hinanden. Universet har indrettet det sådan. Nogen vil sige at det er Gud, der har skabt det hele, og det kan også meget vel være. Du må selv bestemme, hvad du tror på, for det ændrer ikke på, at tingene er, som tingene er.

”Hvordan finder du egentlig rundt herinde i skoven?” spurgte pigen. ”Vi cykler altid på stierne for ikke at fare vild herinde.” Drengen kiggede på pigen og smilede til hende. ”Hvorfor kører I så overhovedet herind, hvis alt hvad I vil, er at køre ud af skoven?” spurgte han. Pigen kiggede på ham og blev ret forvirret over hans spørgsmål. ”Nej, men det er da heller ikke derfor, vi cykler her,” protesterede pigen. ”Vi træner i at køre ruten så hurtigt som muligt, og vi kan faktisk køre den på kun...” Drengen afbrød hende inden hun fik fortalt, hvor hurtigt hun og hendes far kunne cykle ruten. ”Hvad? Kører I også altid den samme rute?” sagde han og lød temmelig forvirret. ”Så I kører altså ind i skoven for at komme ud af den igen så hurtigt som muligt,” fortsatte han og så på pigen med et drillende blik. ”Og i det hele taget vil I bare have cykelturen overstået i en fart!?” Drengen grinede højt nu, mens pigen kiggede irriteret på ham. ”Hvad så med dig, der bare går rundt herinde i skoven?” sagde hun. ”Du ved vel slet ikke, hvor du vil hen eller hvad du skal her?” Drengen kiggede på hende, og kunne slet ikke forstå pigens spørgsmål. Hun havde da lige siddet sammen med ham og kigget på de små fugle og hørt spætten hakke højt oppe i en trækrone. De havde siddet i skovbundens bløde mos og havde kunnet fange alle skovens dufte, når de trak vejret.

”Skoven er ligesom livet,” begyndte drengen, men kunne godt se på pigen, at han vist skulle komme med en virkelig god forklaring, hvis han skulle få hende til at forstå, hvad han mente. ”Hvis man ikke lærer at være stille og bare være her, men hellere vil ræse rundt på en bane igennem det, så kan man jo ligeså godt være...” sagde han, men stoppede så

sig selv. Pigen kiggede spørgende og spændt på ham. ”Ligeså godt være hvad?” spurgte hun. Men drengen nåede ikke at svare for i det samme råbte pigens far på hende. Pigen vendte sig om og rejste sig. ”Det er min far,” sagde hun. ”Jeg løber lige hen til ham. Vent her!”

Pigen løb hen til faren, som stod på cykelstien, hvor pigens cykel lå. ”Nu har jeg lige været rundt på ruten uden at du var med,” pustede faren. ”Jeg tror det var ny rekord!” Faren tjekkede tiden og pulsen på sin cykelcomputer. ”Jeps!” sagde han. ”Ny rekord og rigtig fin puls!” ”Det er flot far,” sagde pigen. Faren trykkede på nogle flere knapper på cykelcomputeren. ”Hvor var du henne?” spurgte han pigen. ”Jeg opdagede slet ikke, at du ikke var med mig.” Pigen pegede ind i skoven. ”Jeg var derinde,” svarede hun. ”Jeg snakkede med drengen der.” Faren kiggede kort væk fra computeren og havde også taget sin mobiltelefon frem. ”Jeg kan ikke se nogen dreng,” svarede han. ”Kan du ikke lige tage et billede af mig? Mig, lige efter min nye rekord!”

Pigen tog billedet og gav mobiltelefonen tilbage til faren. ”Vil du ikke med ind i skoven far?” spurgte pigen. ”Der er rigtig pænt derinde, og der er rigtig mange søde fugle.” Faren kiggede på billedet pigen havde taget og så godt tilfreds ud. ”Mmmm,” svarede han. ”Vil du?” råbte pigen begejstret. ”Hvis man er helt stille, og virkelig ser godt efter, så er der så mange spændende og smukke ting derinde!” Faren nikkede. ”Det må altså blive en anden dag søde,” sagde han. ”Vi skal lige prøve om vi ikke kan slå rekorden.”

Pigen rejste cyklen og satte sig op på den. Da hun satte igang kiggede hun ind i skoven. Hun kunne ikke se drengen. Og der kom ingen fuglefløjt ud derinde fra... ”Jeg tager herud alene en dag, hvis du ikke vil med far,” sagde hun. Han hørte hende ikke, for han var allerede et godt stykke fremme.

Inde i skoven havde Fuglekongen og de andre småfugle fundet et nyt sted med bladlus og edderkopper som de kunne spise. Spætten sad i toppen af et nyt træ og hakkede. Hvis du en dag er inde i en skov, og hvis du kan være helt stille og ser godt efter, så kan du måske også få øje på dem. Og hvem ved; måske ser du også drengen derinde?